

1

Amy Redwingová, sedící za volantem Fordu Expedition, řídila, jako by byla nesmrtelná, a tudíž v bezpečí při jakékoli rychlosti.

Bylo už po půlnoci a občasný vánek proháněl ulicí zlatavé platanové listy. Prolétla jimi a zkřehlý podzim narážel na čelní sklo jejího auta.

Pro některé lidi je minulost řetězem tvořeným články jednotlivých dní, jenž vede ke skobě vězící v nějakém temném koutě; a zítřek je otrokem včerejška.

Amy Redwingová neznala svůj původ. Ve dvou letech byla odložena a matku ani otce si nepamatovala.

Nechali ji v kostele, se jménem připnutým ke košilce. Řádová sestra ji našla, jak spí na kostelní lavici.

Její příjmení bylo nejspíš smyšlené jako falešná stopa. Policie skrz ně nikoho nevypátrala.

Redwingová naznačovalo indiánský původ. Havraní vlasy a tmavé oči byly typické pro Čerokie, její předci však mohli stejně tak pocházet z Arménie, Sicílie nebo Španělska.

Amyina historie zůstávala neúplná, vykořeněnost ji však neosvobozovala. Byla připoutána řetězem ke kameni jednoho dávno vzdáleného roku.

I když se prezentovala jako bezstarostná duše, která by málem mohla létat, ve skutečnosti stála velmi pevně nohama na zemi.

Na sedadle spolujezdce, s nohama opřenýma o pomyslný brzdový pedál, seděl Brian McCarthy a přál si, aby Amy zpomalila. Nic ale neřekl, protože se bál, že by při odpovědi na jeho varování spustila zrak ze silnice.

Když se totiž vydala do akce, jako je tahle, výzvy k rozumnosti by ji mohly naopak přimět k tomu, aby zatvrdle o to víc přišlápla plyn.

„Miluju říjen,“ řekla a odhlédla ze silnice. „Máš taky rád říjen?“

„Pořád je září.“

„Můžu mít ráda říjen i v září. Září se neurazí.“

„Dívej se na cestu.“

„Miluju San Francisco, ale je stovky mil daleko.“

„Při tom, jak řídíš, tam budeme za deset minut.“

„Jsem skvělá řidička. Žádné nehody, žádné pokuty.“

Na to jí řekl: „Před očima mi probíhá celý můj život.“

„Tak to by sis měl zajít k oční.“

„Amy, pořád se po mě neohlížej, prosím.“

„Sluší ti to, miláčku. Bez vrabčího hnízda bys to nebyl ty.“

„Myslím, aby ses *dívala na cestu*.“

„Ten chlápek Marco – je slepý, ale řídí auto.“

„Jaký Marco?“

„Marco, nevím jak dál. Je z Filipín. Četla jsem o něm v časopise.“

„Nikdo slepý nemůže řídit auto.“

„Řekla bych, že ani nevěříš, že lidé stanuli na Měsíci.“

„Nevěřím, že tam *dojeli*.“

„Na sedadle spolujezdce sedí Marcův pes, který mu napovídá, kdy zahrnout doprava nebo doleva a kdy šlápnout na brzdu.“

Někteří lidé si mysleli, že Amy je roztomilá prázdná makovice. Brian si to zpočátku myslel také.

Pak si uvědomil, že se plete. Do hloupé nány by se nikdy nezamiloval.

Řekl: „Nechceš mi vážně namluvit, že slepecký pes dokáže řídit auto?“

„Ten pes neřídí, hlupáčku. Jenom Marca navádí.“

„Jaký ulítlý časopis jsi to četla?“

„*National Geographic*. Byl to velmi povznášející příběh o vztahu člověka a psa, o pomoci postiženému.“

„Vsadím levou nohu, že to nebyl *National Geographic*.“

„Jsem proti sázení,“ prohlásila.

„Ale ne proti tomu, aby slepí řídili.“

„No, musí to být *zodpovědní* slepí.“

„Nikde na světě by slepým nedovolili řídit,“ trval na svém.

„Už ne,“ souhlasila.

Brian se nechtěl ptát, ale nemohl si pomoci: „Marco už nesmí řídit?“

„Narážel do věcí.“

„Kdo by to byl řekl.“

„Ale Antoina z toho nemůžeš vinit.“

„Jakého Antoina?“

„Psa Antoina. Nepochybuju, že se snažil ze všech sil. Psi jsou takoví. Marco prostě moc často tipoval, co mu ten pes napoví.“

„Dívej se, kam jedeš. Zatáčka vlevo.“

Usmála se na něj a řekla: „Ty jsi takový můj Antoine. Nikdy nepustíš, abych do něčeho nabourala.“

Projížděli středostavovskou čtvrtí, v níž bydleli především starší lidé. V měsíčním světle bledém jako sůl se zdálo, jako by jejich jednopatrové dřevěné domky rašily ze tmy.

Noc neprosvětlovaly žádné pouliční lampy, jen měsíc natírající na stříbrno listy a krémové kmeny eukalyptů. Na štukovaných omítkách byla občas vidět slabá záře ektoplazmy, jako by byli ve městě duchů s přízračnými budovami obývanými fantomy.

Ve druhém bloku se v oknech jednoho domu svítilo.

Amy zadupla brzdu a čelní světla zdůraznila reflexní čísla na poštovní schránce u chodníku.

Zařadila zpátečku. Když s Fordem Expedition couvala na příjezdovou cestu, řekla: „V nejisté situaci je dobré být připravený na co nejrychlejší odjezd.“

Když vypnula světla a motor, Brian řekl: „Nejisté? Jak nejisté?“

Vystoupila z SUV a odpověděla: „U bláznivého opilce prostě nikdy nevíš.“

Brian přešel za ní k zadní části auta, kde zvedala zadní dveře, pohlédl na dům a řekl: „Takže uvnitř je šílenec, a navíc opilý?“

„Ta Janet Brockmanová mi do telefonu řekla, že její manžel Carl je bláznivý opilec, což nejspíš znamená, že se zbláznil z toho pití.“

Amy zamířila k domu a Brian ji chytil za rameno, aby ji zastavil. „Co když je šílený, i když je střízlivý, a s tím pitím je to jenom horší?“

„Nejsem psychiatr, miláčku.“

„Možná je to spíš záležitost pro policii.“

„Policie nemá na bláznivé opilce čas.“

„A já bych řekl, že blázniví opilci jsou pro ně jako dělaní.“

Pokrčila rameny, opět vykročila k domu a řekla: „Nemůžeme otálet. Chová se násilnický.“

Brian pospíchal za ní. „Je šílený, opilý a ještě se chová *násilnický*?“

„Vůči mně se nejspíš násilnický chovat nebude.“

„A co vůči mně?“ zeptal se Brian, když stoupal po schodech na verandu.

„Myslím, že se chová násilně jen vůči jejich psovi. Kdyby mi ale ten Carl chtěl jednu vrazit, ustojím to, protože mám tebe.“

„Mě? Já jsem architekt.“

„Dneska ne, miláčku. Dneska jsi bodyguard.“

Brian ji už na podobných akcích doprovázel, ještě nikdy ale nešli po půlnoci do domu šíleného násilnického opilce.

„Co když mám nedostatek testosteronu?“

„Máš nedostatek testosteronu?“

„Minulý týden jsem brečel při čtení knížky.“

„Ta knížka rozpláče každého. To jenom dokazuje, že jsi člověk.“

Když se Amy natahovala ke zvonku, dveře se otevřely. Na prahu se objevila mladá žena s modřinou kolem úst a krvácejícím rtem.

„Slečna Redwingová?“ zeptala se.

„Vy musíte být Janet.“

„Kéž bych nebyla. Kéž bych byla vy nebo kdokoli, kdokoli jiný.“ Uhnula ze dveří a pozvala je dovnitř. „Nedovolte Carlovi, aby ji zmrazil.“

„To se nestane,“ ujistila tu ženu Amy.

Janet si otřela rty zakrváceným hadříkem. „Zmrazil Mazie.“

Spodní části Janetiny blůzy se pevně drželo asi čtyřleté děvčátko, s palcem druhé ruky vraženým do úst, jako by snad očekávalo prudké tornádo, které by ji mohlo odloučit od její matky.

Obývací pokoj byl šedivý. Na tmavě žlutém koberci stála modrá pohovka a modrá křesla, dva lustry vydávaly světlo, které postrádalo lesk a připomínalo popel, a barvy byly tlumené, jako by na všem utkvěla patina po nějakém dávno uhašeném požáru.

Má-li očištec formální předpokoj pro čekající davy, budou nejspíš stejně spořádané a ponuré jako tato místnost.

„Zmrazil Mazie,“ zopakovala Janet. „O čtyři měsíce později ji pak...“ Pohlédla na svou dceru. „O čtyři měsíce později Mazie zemřela.“

Když za sebou Brian zavíral dveře, zaváhal. Nechal je napůl otevřené do vlahé zářijové noci.

„Kde je váš pes?“ zeptala se Amy.

„V kuchyni.“ Janet přiložila ruku na oteklý ret a procedila mezi prsty: „S ním.“

Dítě bylo příliš staré, než aby si s takovou úporností cucalo palec. Zlovyk té holčičky však Briana znepokojoval mnohem méně než její pohled. Její modré oči s nádechem do fialova byly rozšířené očekáváním a ztěžklé zkušenostmi.

Vzduch zhoustl, jak tomu bývá před bouřkou či prudkým deštěm.

„Kudy do kuchyně?“ zeptala se Amy.

Janet je zavedla k chodbě lemované tmavými pokoji podobnými vodou zaplaveným jeskyním. Dcera se držela u jejího boku tak pevně jako štítovec větší ryby.¹

Chodba byla ztemnělá, jen zpoza dveří na protějším konci pronikal tenký proužek světla.

Stíny jako by ustupovaly a přicházely a znovu ustupovaly, ta iluze pohybu však byla dána jen Brianovým rychlým tepem a tím, jak jeho zrak pulzoval ve zrychleném rytmu jeho srdce.

Uprostřed chodby stál chlapec. Opíral se čelem o zeď a pěsti měl přiložené ke spánkům. Bylo mu asi tak šest let.

Vydával sotva slyšitelné zvuky zoufalství, skoro jako když z přiškrčeného ústí balonku uniká molekulu po molekule vzduch.

Janet řekla: „To bude dobrý, Jimmy,“ když ale dala chlapci ruku na rameno, odtáhl se od ní.

Následována dcerou došla na konec chodby, otevřela dveře a pruh světla náhle neměl šířku rapíru, ale širokého meče.

Brian, který vešel do kuchyně za dvěma ženami a dívkou, by málem přísahal, že zdrojem toho světla byl zlatý retrívr sedící vyplašeně v rohu mezi sporákem a ledničkou. Zdálo se, jako by ten pes zářil.

1 štítovci jsou ryby, které svými přísavkovitými ústy čistí kůži větších ryb; pozn. překl.

Ta fenka neměla ani jasně světlý, ani měděný odstín jako někteří retrívři, ale byla pokryta mnoha odstíny zlaté a působila zářivě. Měla hustou podsadu srsti a širokou hrud' a krásně tvarovanou hlavu.

Ještě působivější než její vzhled byl její postoj a držení těla. Seděla vzpřímeně, s hlavou vztyčenou, ostražitost dávala najevo mírným zvednutím převislých uší a neustálým nenápadným rychlým rozšiřováním a stahováním nozder.

Neotočila hlavu, jen očima přejela k Amy a Brianovi – a pak je okamžitě znovu upřela na Carla.

Hlava rodiny byla v danou chvíli něčím výrazně jiným než hlavou. Možná tím, čím by se nakonec mohl stát každý, kdyby se nechal vést jen svou vlastní rukou.

Když byl střízlivý, vypadal nejspíš jako normální soused nebo přinejmenším jako jedna z těch tváří, kterých vidíte v ulicích města tisíce, nevýrazná maska neškodné lhostejnosti, se staženými rty a očima upřenýma do vzdálené nicoty.

Nyní stál vedle kuchyňského stolu a z jeho tváře se dala vyčíst povaha; a bohužel ne dobrá. Měl zarudlé oči vodnaté od alkoholu a hleděl zpod staženého obočí jako býk, který všude vidí červené mulety. Měl pootevřená ústa a popraskané rty, nejspíš z chronické dehydratace, kterou alkoholici trpívají.

Carl Brockman se zadíval na Briana. Z jeho očí neplanula bezduchá agresivita muže otupělého alkoholem, ale zlá škodolibá radost spoutaného tyрана, jehož řetězy se nyní uvolnily.

Hlasem plným zatrpklosti řekl své ženě: „Cos to udělala?“

„Nic, Carle. Jenom jsem jim zavolala kvůli tomu psovi.“

Jeho tvář byla změtí vzájemně propletených hrozeb. „Ty si koleduješ.“

Janet zakroutila hlavou.

„Ty si vážně koleduješ, Jan. Víš, co tě za to čeká.“

Jako by se cítila ponížena důkazem své podřízenosti, zakrývala si Janet jednou rukou svůj krvácející ret.

Amy si přidřepla a zavolala na psa: „Tady, malá. Pojď sem, holka.“

Na stole stála láhev tequily, sklenička, slánka ve tvaru bílého skotského teriéra a talíř s plátky čerstvé limetky.

Carl zvedl pravou ruku od boku vysoko nad hlavu. Svíral v ní automobilový klíč na kola, který držel za konec se šroubovákem.

Když nástrojem tvrdě třískl do stolu, plátky limetky spadaly z talíře. Láhev tequily se zakymácela a led ve sklenici zachrastil.

Janet ztuhla a malé děvčátko potlačilo palcem v ústech pláč. Brian sebou cukl a strnul, ale Amy dál přemlouvala retrívřici, aby šla k ní. Fenku to třísknutí železem o dřevo ani nevylekalo, ani nevyděsilo.

Bekhendovým úderem klíče Carl smetl všechno ze stolu. Na vzdálenějším konci kuchyně se rozlila tequila, rozbilo sklo a porcelánový teriér rozsypal sůl po podlaze.

„Vypadněte,“ zavelel Carl. „Vypadněte z mého domu.“

„S tím psem jsou problémy,“ řekla Amy. „A vy problémového psa nepotřebujete. Vezmeme si ji od vás.“

„Kdo vlastně sakra jste? Je to můj pes. Není vaše. Vím, jak tu čubu zvládat.“

Ten stůl nestál mezi nimi a Carlem. Kdyby udělal výpad a rozmáchl se klíčem, mohli by té ráně uhnout jen za předpokladu, že by byl zpomalený a nemotorný pitím tequily.

Bohužel ale *nepůsobil* zpomaleně ani nemotorně. Ten chlap vypadal jako kulka v hlavni a jakýkoli špatný pohyb, který udělají, nebo špatné slovo, které řeknou, by mohly být úderníkem, který ho náhle vystřelí směrem k nim.

Carl obrátil zlovorný pohled ke své ženě a zopakoval: „Vím, jak tu čubu zvládat.“

„Já jenom,“ řekla Janet pokorně, „jenom jsem tu chudinku chtěla vykoupat.“

„*Nepotřebovala* koupel.“

Opatrně, aby se hájila, ale nehádala se s ním, Janet řekla: „Carle, drahý, byla špinavá a měla úplně matnou srst.“

„Je to *pes*, ty krávo hloupá. Patří na dvůr.“

„Vím. Máš pravdu. Nechceš ji v domě. Já se jen... prostě jsem se bála, víš, že by pak měla ty boláky jako předtím.“

Její smířlivý tón ho neuklidnil, ale naopak rozlítit jeho hněv. „Nickie je *můj* pes. Já ji *koupil*. Já ji *vlastním*. Je *moje*.“ Ukázal automobilovým klíčem na svou ženu. „Vím, co je moje, a nechám si to. Nikdo mi nebude říkat, co mám dělat s tím, co je *moje*.“

Když Carl začal křičet, Amy se zvedla z podřepu; stála a hleděla na něj, pevně a nehybně, s vytřeštěnýma očima.

Brian spatřil v její tváři cosi zvláštního, výraz, který nedokázal pojmenovat. Byla jako přikovaná, ale ne strachy.

Místo na svou ženu teď Carl tím klíčem ukázal na Amy a řekl: „Na co tak zíráš? Co tu vůbec děláš, ty tupá děvko? Řekl jsem ti, ať vypadneš.“

Brian položil obě ruce na kuchyňskou židli. Moc šikovná zbraň to sice není, ale dokázal by s ní blokovat ten klíč na kola.

„Já vám za toho psa zaplatím, pane,“ řekla Amy.

„Seš hluchá?“

„Koupím ji.“

„Není na prodej.“

„Tisíc dolarů.“

„Je moje.“

„Patnáct set.“

Brian, který znal Amyinu finanční situaci, řekl: „Amy?“

Carl přehodil klíč z pravé do levé ruky. Protáhl si prsty volné ruky, jako by nástroj svíral tak zuřivě, až ho začala chytat křeč.

Směrem k Brianovi řekl: „A ty seš sakra kdo?“

„Její architekt.“

„Patnáct set,“ zopakovala.

I když v kuchyni nebylo zrovna teplo, Carlova tvář se leskla tenkou vrstvou mastného potu. Nátělník měl vlhký. Byl to opilecký pot, jak se tělo snažilo zbavit toxinů.

„Nepotřebuju vaše peníze.“

„Ano, pane, já vím. My toho psa taky nepotřebujeme. Není to jediný pes na světě. Sedmnáct set.“

„Co to? Ty seš – šílená?“

„Jo. Jsem. Ale správně šílená. Nejsem sebevražedný bombový útočník nebo tak něco.“

„Sebevražedný bombový útočník?“

„Nemám na dvorku zahrabaná těla. No, vlastně jedno, ale to je kanárek v krabici od bot.“

„Ty prostě nejsi normální,“ zamumlal Carl.

„Jmenoval se Leroy. Nechtěla jsem kanárka, zvláště ne takového, který se jmenuje Leroy. Zemřel mi kamarád a Leroy neměl kam jít, neměl nic než svoji omšelou klíčku, tak jsem si ho vzala a on u mě bydlel a já ho pak pohřbila, ale to jsem udělala až potom, co umřel, protože jak říkám, až tak šílená nejsem.“

Carlovy oči pod sraštěným obočím byly jako hluboké studně plné zkažené vody s tmavě se lesknoucí hlubinou. „Nedělej si ze mě srandu.“

„To bych si nedovolila, pane. Nemůžu. Vychovaly mě vlastně jepitišky, víte. Nemůžu si dělat legraci, brát jméno Boží nadarmo ani nosit lakýrky k sukni. A mám tak zvětšenou hřbíšní žlázu, že váží skoro jako můj mozek. Osmnáct set.“

Když si Carl přehodil klíč z levé ruky do pravé, obrátil ho, takže ho držel za konec s hlavicí. Ostrý konec se šroubovákem namířil na Amy, ale nic neříkal.

Brian nevěděl, jestli je mlčení toho tyрана, který bije svou ženu, dobrým, či špatným znamením. Nejednou viděl, jak Amy svou výřečností přiměla rozzuřeného psa, že přestal vrčet a nechal se podrbat na bříšku. Vsadil by ale poslední dolar, že Carl si na záda nelehne a pacičky do vzduchu nerozhodí.

„Dva tisíce,“ řekla Amy. „Víc nemám. Výš jít nemůžu.“

Carl udělal krok směrem k ní.

„Stůj,“ varoval ho Brian a zvedl jídelní židli, jako by byl krotitel lvů, i když ten by měl navíc bič.

Amy řekla Brianovi: „V klidu, Franku Lloyde Wrighte. Zrovna si s tímto gentlemanem budujeme vzájemnou důvěru.“

Carl natáhl pravou ruku a položil špičku klíče do mezery mezi jejími klíčními kostmi, ostrím šroubováku k jejímu hrdlu.

Jako by si vůbec neuvědomovala, že hrot té smrtící zbraně je připraven na probodení jejího jícnu, Amy řekla: „Takže – dva tisíce. Vyjednáváte tvrdě, pane. Filet mignon si teď nějakou dobu nedám. Nevadí. Stejně jsem spíš na hamburgery.“

Ten tyran teď byl jakousi chimérou, jen napůl divoký býk a napůl svínutý had. Měl ostrý pohled plný zlověstného kalkulování, a i když neměl rozeklaný jazyk, přesto ho vysunul mezi rty, aby zjistil, jaký je vzduch.

Amy řekla: „Znám jednoho chlápka, který se málem udusil k smrti kusem steaků. Heimlichův hmat nepomohl, a tak mu doktor přímo v restauraci rozřízl hrdlo a vytáhl to, co překázelo.“

Fenka byla stále ostražitá a nehybná jako skála a Briana napadlo, že by mu mohla poskytnout určité vodítko. Kdyby se Carl chystal uchýlit k násilí, Nickie by to jistě vycítila jako první.

„A žena u sousedního stolu,“ pokračovala Amy, „byla tak zděšená, že omdlela a padla tváří do své humří polévky. Možná by to bylo dobré na pleť, ale já jí tu hlavu stejně zvedla.“

Carl si olízl popraskané rty. „Si asi myslíš, že jsem blbej.“

„Možná jste nevzdělaný,“ řekla Amy. „Neznám vás, takže nevím. Ale jsem si docela jistá, že blbej nejste.“

Brian si uvědomil, že skřípe zuby.

„Dáš mi šek na dva tisíce,“ řekl Carl, „a deset minut poté, co vyjdete se psem ze dveří, zablokujete platbu.“

„Nehodlám vám dávat šek.“ Z vnitřní kapsy bundy vytáhla svazek stodolarových bankovek spojených modrozltoutou vlásenkou. „Zaplátím hotově.“

Brian už neskřípal zuby. Spadla mu čelist.

Carl sklonil klíč na kola a řekl: „Ty vážně nejseš normální.“

Dala tu vlásenku do kapsy, přejela prstem po stodolarovkách a zeptala se: „Platí?“

Odložil zbraň na stůl, popadl peníze a přepočítával je s rozhodností muže, jehož matematické schopnosti poněkud ochably pod vlivem tequily.

Brian s úlevou položil kuchyňskou židli na zem.

Amy přešla k fence, vylovila z jedné kapsy červený obojek a z druhé svinovací vodítko. Připevnila vodítko k obojku a nasadila jí ho. „S vámi je radost obchodovat, pane.“

Zatímco Carl podruhé přepočítával ty dva tisíce, Amy jemně zatahla za vodítko. Fenka se okamžitě zvedla a po jejím boku odkráčela z kuchyně.

Janet, které se její holčička stále držela, se vydala za Amy, Nickie šla do chodby. Brian šel s ní a přitom se ohlížel, protože Carla tak napůl podezřívával, že by se mohl znovu rozzuřit a popadnout ten klíč.